

Arrest

nr. 308 606 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 oktober 2019 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 231 314 van 16 januari 2020 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.2. Op 12 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Op 2 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Luik een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de voormelde aanvraag.

1.4. Op 24 juli 2020 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met een Belgische vrouw. Deze wordt op 3 augustus 2020 geregistreerd en op 21 juni 2021 in onderling overleg stopgezet.

1.5. Op 27 oktober 2020 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 298 955 van 19 december 2023 verwerpt de Raad het beroep.

1.6. Op 12 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zennevallei op 12.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten: naam: T.(…) voornaam: K. (...) geboortedatum: 24.01.1995 geboorteplaats: Kinshasa nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□□1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaarde dat hij in 2019 in België aangekomen is, nadat hij Congo ontvlucht is. Hij diende op 25.03.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uit een analyse van de EURODAC-databank bleek dat zijn vingerafdrukken op 20.12.2017 en op 16.01.2018 afgenomen werden in Griekenland. Op 30.10.2019 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Betrokkene tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS, maar dit werd op 16.01.2020 verworpen door de RVV. Er werd hem op 12.02.2020 een bevel afgeleverd om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 13quinqies), aan hem betekend 18.02.2020 via aangetekend schrijven.

Op 02.07.2020 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 19.10.2020 werd een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen door de stad Luik, daar de betrokkene niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 24.07.2020 legde betrokkene samen met een Belgische vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de Burgerlijke Stand van de stad Luik, die op 03.08.2020 geregistreerd werd. Op 21.06.2021 werd de wettelijke samenwoning in onderling overleg stopgezet te Genk.

Op 27.10.2020 diende betrokkene een tweede verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis, ditmaal bij de gemeente SintAgatha-Berchem. Op 28.09.2022 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard en aan betrokkene werd een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (bijlage 13). De betrokkene nam op 03.03.2023 kennis van die beslissingen en ging in beroep. De RVV verwierp dit beroep op 19.12.2023.

Betrokkene verklaarde dat hij een partner in België heeft, het gaat om een vrouw met een Belgische verblijfskaart. Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 11.09.2023 een huwelijksaangifte in Sint-Pieters-Leeuw met haar deed. Op 25.03.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 01.03.2024), nadat was

vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Congo, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat zij niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Betrokkenen wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, vijf broers en een zus in Ninove wonen. Het feit dat deze familieleden in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest *Ezzouhdi c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn familie.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Congo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Betrokkene kreeg immers op 12.02.2020 een eerste bevel om België te verlaten en heeft hieraan geen gevolg gegeven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 5 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstadinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 24 jaar heeft gewoond. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij pijn heeft aan zijn tanden. Hij legt echter geen enkel medisch document voor, die zijn bewering kan staven. Ook in zijn administratief dossier is geen enkel document te vinden over zijn medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheidssituatie een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.09.2023 een huwelijksaangifte in Sint-Pieters-Leeuw deed met een vrouw, die legaal in België verblijft. Op 25.03.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 01.03.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van

een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie. Betrokkene maakt bovendien gebruik van meerdere identiteiten. Bij de Griekse autoriteiten is hij gekend als M. M., geboren op 24.01.1992 met Congolese nationaliteit. Ook blijkt uit de database INQVIS dat hij visumaanvragen heeft ingediend via de Portugese autoriteiten als S., L. D. D., geboren op 23.08.1990 van Angolese nationaliteit, en via de Portugese, Duitse en Spaanse autoriteiten als L., D. D. S., geboren op 24.01.1995 van Angolese nationaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 12.02.2020 en 28.09.2022 die hem betekend werden respectievelijk op 18.02.2020 en 03.03.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 25.03.2019 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 30.10.2019 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Betrokkene tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS, maar dit werd op 16.01.2020 verworpen door de RVV.

Op 02.07.2020 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 19.10.2020 werd een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen, daar de betrokkene niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 27.10.2020 diende betrokkene een tweede verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 28.09.2022 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard en aan betrokkene werd een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (bijlage 13). De betrokkene nam op 03.03.2023 kennis van die beslissingen en ging in beroep. De RVV verwierp dit beroep op 19.12.2023.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.09.2023 een huwelijksaangifte in Sint-Pieters-Leeuw deed met een vrouw, die legaal in België verblijft. Op 25.03.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 01.03.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtrechtelijk voordeel. De betrokkene probeerde aldus de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intentie.

Betrokkene maakt bovendien gebruik van meerdere identiteiten. Bij de Griekse autoriteiten is hij gekend als M. M., geboren op 24.01.1992 met Congolese nationaliteit. Ook blijkt uit de database INQVIS dat hij visumaanvragen heeft ingediend via de Portugese autoriteiten als S. L. D.D., geboren op 23.08.1990 van Angolese nationaliteit, en via de Portugese, Duitse en Spaanse autoriteiten als L. D. D. S., geboren op 24.01.1995 van Angolese nationaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 12.02.2020 en 28.09.2022 die hem betekend werden respectievelijk op 18.02.2020 en 03.03.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 25.03.2019 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 30.10.2019 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Betrokkene tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS, maar dit werd op 16.01.2020 verworpen door de RVV.

Op 02.07.2020 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 19.10.2020 werd een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen, daar de betrokkene niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 27.10.2020 diende betrokkene een tweede verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 28.09.2022 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard en aan betrokkene werd een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (bijlage 13). De betrokkene nam op 03.03.2023 kennis van die beslissingen en ging in beroep. De RVV verwierp dit beroep op 19.12.2023.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst omdat heel zijn familie hier woont en omdat hij er niemand kent. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij pijn heeft aan zijn tanden. Hij legt echter geen enkel medisch document voor, die zijn bewering kan staven. Ook in zijn administratief dossier is geen enkel document te vinden over zijn medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheidssituatie een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen. Hij brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het bestaan van een manifeste appreciatiefout, van de artikelen 74/13 en 74/14, §3, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“En ce que ; Attendu que le requérant séjourne en Belgique depuis 2019 et s’est très bien intégré socialement en Belgique et est marié coutumièrement avec Mme N. V. Que dans son arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l’Union européenne a indiqué que le droit d’être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l’Union. Le droit d’être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L’obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu’elles prennent des mesures entrant dans le champ d’application du droit de l’Union » (§ 50). Que l’article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l’article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, lequel dispose que « Les États membres prennent une décision de retour à l’encontre de tout ressortissant d’un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi précitée du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d’être entendu en tant que principe général de droit de l’Union européenne est donc applicable en l’espèce. 5 Que dans un arrêt, rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l’Union européenne a indiqué que « la règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents. Afin d’assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu’elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d’être entendu avant l’adoption d’une décision de retour doit permettre à l’administration nationale compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59). Que le Conseil d’Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l’Union européenne, le droit à être entendu, avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l’Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34). Que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents. Que le droit à être entendu avant l’adoption d’une telle décision doit permettre à l’administration nationale compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59) » (dans le même sens, C.E, 24 février 2015, n° 230.293). Partant, eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l’autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257). 6 Que lors de son arrestation en date du 12 juin 2024, le requérant a été auditionné en français par la zone la police et des questions lui ont été posées par rapport à son séjour. Qu’il s’agit d’une langue étrangère à laquelle le requérant a des difficultés de compréhension et d’expression. Il n’a pas été assisté d’un interprète en langue Lingala lors de la dernière audition. Que lors de sa demande d’asile, le requérant a été entendu tant à l’office qu’au Commissariat Général aux réfugiés et aux apatrides en présence d’un interprète maîtriser le Lingala. Que cette situation viole ses droits fondamentaux et affecte de manière défavorable ses intérêts. Qu’il faut rappeler à la partie adverse que les droits garantis par la convention européenne des Droits de l’Homme ne doivent pas se

limiter à leur aspect théorique, mais doivent être effectives. Que la décision querellée qui est la mise en œuvre de la directive retour 2008/115/CCE, nécessite l'application du droit à être entendu. Qu'il s'agit très clairement d'une violation du droit d'être entendu ainsi que du droit de la défense. Que l'administration était censée l'entendre dans une langue qu'il comprend préalablement à sa prise de décision afin de lui permettre de faire valoir ses observations. Que cette audition devait se faire dans une langue qu'il maîtrise ou comprend ou à tout le moins, qu'il soit assisté d'un interprète pendant toutes ses auditions. Qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard ». (C.C.E, n°219.663 du 11 avril 2019).

7 Que si le requérant devait être entendu dans une langue qu'il comprend ou assisté d'un interprète, c'est dans le but de lui permettre de saisir la portée des questions qui lui étaient posées et d'y répondre en toute connaissance de cause étant donné qu'il devait être informé de l'intention de l'administration de lui délivrer une décision d'éloignement. Que le requérant n'a jamais complété un quelconque formulaire et a été interrogé seulement sur le travail illégal. Il lui a juste été demandé s'il était malade ou s'il avait de la famille en Belgique. Que si la partie adverse avait respecté le principe « audi alteram partem » et le devoir de soin et minutie, ou à tout le moins garanti un effet utile à ces principes, elle aurait été informée de la vie privée et familiale du requérant. Qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard. Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257). Que dès lors, force est de constater que les circonstances ayant entouré la prise de la décision querellée, nous amène à la conclusion que le droit du requérant à être entendu n'a pas été respecté. Que si la possibilité lui avait été donnée de s'exprimer dans une langue qu'il maîtrise, le requérant au fait état de sa vie familiale protégée par l'article 8 de la CEDH. Que ce seul moyen suffit à suspendre la décision querellée.

8 Quant au moyen fondé sur la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme Attendu que l'article 8 de la CEDH dispose : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ». Que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale. Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants). Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c ; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume-Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000). Que tous les éléments du dossier démontrent à suffisance l'existence d'un lien familial effectif entre le requérant et son épouse. Il apparaît dans les faits que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit. Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994).

9 Que la décision ordonnant au requérant de quitter le territoire du Royaume si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où il devra se séparer de son épouse. L'unité de sa cellule familiale se verra donc briser. Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaqim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS). Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale. Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se

livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3). Qu'en l'espèce, le requérant considère qu'il n'apparaît pas des motifs de la décision attaquée, de laquelle il ressort « un ordre de quitter le territoire » et un éloignement que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée et familiale du requérant et de son épouse avec laquelle il cohabite. Qu'il ne ressort

pas des motifs de la décision attaquée que la partie adverse ait mis en balance le but de la législation visée avec la gravité de l'atteinte à la vie familiale du requérant qui découlerait d'un ordre de quitter le territoire prise à son égard et d'un éloignement. Que le Conseil d'Etat a statué qu'« une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 10 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5). Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59). Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence. Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il vit avec son épouse et qu'il y a bien existence d'un lien familial. Que la décision de la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée. Que le droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives. Que le requérant est marié coutumièrement à Madame N. V. admise au séjour en Belgique. Qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que, le lien familial entre des conjoints est supposé. Que dans l'appréciation de savoir s'il existe une vie familiale ou non, il y a lieu de prendre en considération toutes les indications que le requérant apporte à cet égard, comme par exemple la cohabitation ou la célébration du mariage entre les deux familles. Qu'il ressort du dossier du requérant que celui-ci cohabite effectivement avec son épouse Madame N. V. Qu'en l'espèce, il y a l'ombre d'aucun doute que le lien personnel entre le requérant et son épouse est suffisamment étroit. 11 Que l'épouse du requérant est admise au séjour en Belgique et a donc le droit d'y vivre. Que le requérant se trouve en Belgique depuis plusieurs années et n'a pas d'antécédents judiciaires. Que l'épouse du requérant travaille et ne peut donc pas laisser son travail pour aller vivre au Congo. Que cet élément constitue un obstacle insurmontable au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective ailleurs qu'en Belgique. Qu'il y a donc des obstacles insurmontables à ce que le requérant et son épouse s'installent au Congo. Ils se trouveraient dans une situation plutôt difficile s'ils étaient contraints de recourir à cette solution. Qu'il convient de conclure qu'il n'a pas été ménagé un juste équilibre entre les intérêts concurrents en jeu, à savoir, d'une part, l'intérêt personnel du requérant et de son épouse à poursuivre leur vie familiale en Belgique et, d'autre part, l'intérêt d'ordre public de la Belgique à contrôler l'immigration. Que compte tenu des circonstances particulières de l'espèce, les considérations générales se rapportant à la politique d'immigration ne peuvent en elles-mêmes être considérées comme un motif suffisant pour renvoyer le requérant en République Démocratique du Congo. Que l'exécution de la décision querellée entraînerait la rupture des liens entre le requérant et son épouse. Que cette décision leur sera préjudiciable tous les deux si elles venaient à être exécutée, car elle entraînera la rupture des liens entre le requérant et son épouse. Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie adverse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. Qu'il n'est pas contestable que le requérant vit en Belgique depuis plus de 5 ans et y entretient une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH. Sa vie privée au sens de l'article 8 en Belgique (qui en est devenue le centre névralgique) est ainsi établie. 12 Que le requérant a construit et consolidé durant de nombreuses années des relations amicales et familiales sur une base non précaire trouvant sa source dans son séjour régulier en tant que demandeur de protection internationale. Que force est de constater que l'appréciation faite du droit à la vie privée et familiale du requérant par la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et viole l'article 8 de la CEDH. Que la Cour de Strasbourg a en effet affirmé, dans l'arrêt Rees du 17 octobre 19862 que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8§2 offraient, sur ce point, des indications fortes utiles. Qu'il est reconnu que les autorités publiques doivent s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et familiale. Mais ces autorités doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale. Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique ». De plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit « proportionnée », c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à

la vie familiale et/ou privée et la gravité du trouble causé à l'ordre public. Que comme l'a souligné le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25 septembre 19864, « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie privée et familiale ». Qu'en l'espèce, il ressort des éléments précités que le requérant a déployé ses efforts pour être attaché à la communauté belge au point qu'il y est aujourd'hui manifestement ancré durablement. La décision attaquée porte ainsi atteinte à la vie familiale et privée du requérant. Que l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative la motivation formelle des actes administratifs dispose, par ailleurs, que : « Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ». L'article 3 dispose, quant à lui, que : « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ». 13 Qu'en l'espèce, la motivation de la décision attaquée ne permet aucunement de comprendre en quoi cette décision ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale du requérant. Cette motivation ne permet pas non plus au requérant de comprendre en quoi la mise en balance des éléments invoqués à l'appui de sa demande de séjour a été faite d'une quelconque manière ; la partie adverse se contentant d'exposer les intérêts de l'État sans évaluation de tous les éléments et circonstances pertinents caractérisant la vie familiale du requérant. La partie adverse n'a par ailleurs pas davantage pondéré concrètement les intérêts de l'un par rapport à l'autre par la suite. Que le requérant n'arrive pas non plus à comprendre en quoi l'acte attaqué constituerait un juste équilibre en ses intérêts particuliers et l'intérêt général de la société, alors même qu'il y est particulièrement impliqué. La limitation de son droit à la vie privée est donc totalement disproportionnée. Que partant, les décisions attaquées violent l'article 8 de la CEDH ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative la motivation formelle des actes administratifs. Elles doivent, pour cette raison, être annulées. Que la motivation réalisée dans le corps de l'acte attaqué ne reflète pas un examen réel de la demande ayant apprécié l'ensemble des éléments de la cause et, plus particulièrement, les conséquences sur les craintes du requérant en cas de retour dans son pays d'origine. Que la partie adverse ne pouvait ignorer, en effet, qu'il existait des risques que la prise de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation au regard desdites dispositions et, le cas échéant, de réaliser la balance des intérêts en présence, ce qui ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué. Que la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte attaqué, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard. 14 Attendu que la réalité de la vie familiale et privée du requérant en Belgique n'est pas contestable. Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie adverse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie de famille du requérant et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène en Belgique, notamment avec son épouse, ses parents, frères et sœurs, ses amis et ses connaissances. Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre. Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH. Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance. Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte « la vie familiale » du requérant, ainsi que prévu par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée. Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant en Belgique depuis plus de 5 ans est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée 15 et familiale du requérant, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. 10 Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement."

3.2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij 74/14, §3, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen, zoals blijkt uit de motieven, weergegeven onder punt 1.6.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de inbreuk die de bestreden beslissing vormt op haar privéleven en haar gezinsleven met haar echtgenote met wie zij samenwoont, dat uit de motieven niet blijkt dat de verwerende partij tot een aandachtig onderzoek is overgegaan van haar situatie en een belangenafweging heeft doorgevoerd, dat niet blijkt dat de verwerende partij de bezorgdheid heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het geviseerde doel en de ernst van de inbreuk op haar recht op haar familie- en privéleven, dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten te begrijpen waarom de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging vormt op haar privé- en gezinsleven, dat de motivering van de bestreden beslissing niet laat blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar familieleven, dat de verwerende partij met geen woord rept over haar privé- en familieleven, terwijl zij gehouden is om de beslissing te motiveren rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak, wijst de Raad op de uiteenzetting in de punten 3.2.9. tot en met 3.2.13.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen hoe de belangenafweging van de door haar ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag ingeroepen elementen is gemaakt, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen antwoord is op een verblijfsaanvraag. Voorts laat zij na te verduidelijken omtrent welke door haar ingeroepen elementen de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren. Indien zij doelt op de elementen die zij in het onderhavig verzoekschrift aanvoert in het kader van haar gezins-, familie- en privéleven, verwijst de Raad ook hier naar de uiteenzetting in de punten 3.2.9. tot en met 3.2.13.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste zicht niet.

3.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te

werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat het recht op een familieleven niet noodzakelijkerwijze een huwelijk veronderstelt, dat het niet het wettelijk familieleven is dat beschermd wordt, doch wel het feitelijk familieleven. Zij meent dat de feitelijke elementen van het dossier op voldoende wijze een effectieve familiale band tussen haar en haar echtgenote aantoon, dat het uit de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende nauw zijn. Zij meent dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een verbreking van de familiale banden zou teweegbrengen daar zij zou gescheiden worden van haar echtgenote en de gezinscel zal verbroken worden. Zij wijst erop dat zij gewoonterechtelijk gehuwd is met mevrouw N.V., die toegelaten is tot een verblijf in België en aldus het recht heeft om hier te leven. Zij wijst erop dat de gezinsband tussen echtgenoten verondersteld wordt, dat, om te weten of er een gezinsleven bestaat, alle indicaties die de verzoekende partij in dit licht aanbrengt in overweging moeten worden genomen, zoals de samenwoning of de huwelijksviering tussen de twee families. Zij meent dat uit het administratief dossier blijkt dat zij effectief samenwoont met haar echtgenote, mevrouw N.V., en dat er geen enkele schijn van twijfel is dat de band tussen haar en haar echtgenote voldoende nauw is. Ook wijst de verzoekende partij erop dat zij zich reeds gedurende vijf jaar in België bevindt en geen gerechtelijke voorgaanden heeft, alsook dat haar echtgenote werkt en dit niet kan achterlaten om samen te gaan leven in Congo, dat dit een onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het ontwikkelen of voortzetten van het normale en effectieve gezinsleven elders dan in België, dat er aldus onoverkomelijke hinderpalen zijn voor haar en haar echtgenote om zich in Congo te vestigen, dat zij zich eerder in een moeilijke situatie zouden bevinden indien zij verplicht worden tot deze uitkomst. De verzoekende partij meent dat er geen correct evenwicht werd bekomen tussen de concurrerende belangen van haar en haar echtgenote om hun familiaal leven in België verder te zetten enerzijds en van de overheid teneinde de immigratie te controleren anderzijds. Zij stelt eveneens dat niet betwist kan worden dat zij reeds gedurende vijf jaar in België woont en er een privéleven op nahoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij gedurende deze talrijke jaren vriendschappelijke en familiale banden heeft opgebouwd en bestendigd in niet-precair verblijf, gelet op haar regelmatig verblijf als verzoeker om internationale bescherming. Zij meent dat zij pogingen heeft ondernomen om te integreren in de Belgische samenleving tot op het punt dat zij vandaag duurzaam verankerd is, dat de bestreden beslissing aldus een inbreuk uitmaakt op haar familie- en privéleven. Volgens de verzoekende partij beperkt de verwerende partij zich tot het vermelden van de belangen van de staat zonder alle pertinente elementen die haar familieleven karakteriseren te evalueren, dat de verwerende partij bovendien nagelaten heeft op concrete wijze de belangen tegen elkaar af te wegen. Zij stelt dat zij niet begrijpt op welke wijze de bestreden beslissing een correct evenwicht vormt tussen haar individuele belangen en de belangen van de maatschappij, dat de beperking van haar privéleven aldus totaal disproportioneel is. Zij meent dat de motieven van de bestreden beslissing geen reëel onderzoek weerspiegelen van de aanvraag waarbij een beoordeling wordt gemaakt van het geheel van de voorliggende elementen, en meer in het bijzonder van de gevolgen van haar vrees in geval van terugkeer naar haar land. Zij meent dat de verwerende partij *in casu* niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak in functie van de elementen waarvan zij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zij herhaalt dat de realiteit van haar gezins- en privéleven in België niet betwistbaar is en dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de elementen eigen aan haar zaak, met name haar familieleven in België met haar echtgenote, haar ouders, broers en zussen, haar vrienden en kennissen, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen. Zij meent dat het respect voor haar sociale, affectieve en familiale relaties die zij sinds vijf jaar aangeknoopt heeft in België, gedekt wordt door de bescherming, geboden door artikel 8 van het EVRM.

3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het

Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.8. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.2.9. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het voorgehouden familie- en gezinsleven met haar vermeende echtgenote en hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij een partner in België heeft, het gaat om een vrouw met een Belgische verblijfskaart. Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 11.09.2023 een huwelijksaangifte in Sint-Pieters-Leeuw met haar deed. Op 25.03.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (dd. 01.03.2024), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De weigering van registratie van het huwelijk vormt aldus een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, Congo, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De verzoekende partij kan dus gevolgd worden in haar betoog dat het recht op een familieleven niet noodzakelijkerwijze een huwelijk veronderstelt, dat het niet het wettelijk familieleven is dat beschermd wordt, doch wel het feitelijk familieleven.

Waar zij erop wijst dat de gezinsband tussen echtgenoten wordt verondersteld, gaat zij eraan voorbij dat, gelet op de weigering van de registratie van het huwelijk, er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van “*echtgenoten*”.

Waar zij stelt dat zij gewoonterechtelijk gehuwd is met mevrouw N.V., die toegelaten is tot een verblijf in België en aldus het recht heeft om hier te leven, verduidelijkt zij – nog daargelaten de vaststelling dat de stelling dat zij gewoonterechtelijk gehuwd is met mevrouw N.V. een loutere bewering betreft – geenszins op grond van welke bepaling of waaruit zou blijken dat zij het ‘recht heeft om hier te leven’.

De banden tussen de partners die samenleven buiten het huwelijk dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn, maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Gelet op het weigeren van de registratie van het huwelijk, omwille van het feit dat de verzoekende partij een huwelijk wou registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, kan gesteld worden dat er contra-indicaties zijn voor het aannemen van een effectief beleefde gezinssituatie of het aantonen van voldoende hechte feitelijke banden in de zin van artikel 8 van het EVRM, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het komt de verzoekende partij toe om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat de feitelijke elementen van het dossier op voldoende wijze een effectieve familiale band tussen haar en haar echtgenote aantonen, dat het uit de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende nauw zijn, zonder te verduidelijken uit welke elementen van het dossier dit zou moeten blijken. De verzoekende partij legt geen stavingstukken voor van dergelijke ‘feitelijke elementen’, noch blijken dergelijke elementen op het eerste zicht uit het administratief dossier. Uit het loutere feit dat zij naar gewoonterecht gehuwd zijn en dat er een huwelijksviering zou hebben plaatsgevonden met de

twee families, waarvan zij enkele foto's bij haar verzoekschrift voegt, kan geen effectief beleefde gezinssituatie of voldoende nauwe banden tussen de verzoekende partij en haar vermeende echtgenote blijken. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar vermeende echtgenote. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar vermeende echtgenote kunnen evenmin voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekende partij nog aan dat uit het hangende zijn van een procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel blijkt dat zij contesteren dat er geen beschermingswaardig gezinsleven voorhanden is.

De Raad wijst erop dat het louter gegeven dat de verzoekende partij en haar vermeende echtgenote een huwelijksaangifte deden in Sint-Pieters-Leeuw op 11 september 2023, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde dit huwelijk te registreren na een negatief advies van het Parket en dat de verzoekende partij en haar vermeende echtgenote tegen deze weigeringsbeslissing een beroep hebben ingediend bij de Familierechtbank, geen oprechte en effectief beleefde (partner)relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantonen.

De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Pieters-Leeuw van 25 maart 2024 tot weigering van de registratie van het huwelijk na negatief advies van het Parket van 1 maart 2024, nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij een huwelijk wou registreren dat niet gericht was het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Door het louter wijzen op het feit dat tegen voornoemde beslissing een beroep werd ingesteld bij de Familierechtbank om het niet bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven te contesteren, toont de verzoekende partij overigens geenszins aan dat er wel degelijk voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partij toekomt om, gelet op de contra-indicaties in het administratief dossier, met concrete elementen het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, waar zij aldus in gebreke blijft.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar vermeende echtgenote. De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de relatie die zij onderhoudt met haar vermeende echtgenote een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat de feitelijke elementen van het dossier op voldoende wijze een effectieve familiale band tussen haar en haar echtgenote aantoont, dat het uit de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende nauw zijn, dat de band tussen haar en haar echtgenote afdoende nauw is. De relatie met haar vermeende echtgenote wordt niet verder geconcretiseerd of onderbouwd met bewijskrachtige stukken. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts laat de verzoekende partij na aan te geven uit welke stukken wel degelijk zou blijken dat er sprake is van duurzame banden met haar vermeende echtgenote. De stukken van het administratief dossier, noch de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, bevatten dergelijke indicaties.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar vermeende echtgenote, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven, gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk wordt gemaakt, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.2.10. Er blijkt dat de verwerende partij betreffende het voorgehouden gezinsleven met haar vermeende echtgenote alsnog is overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat zij niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou

kunnen volgen naar Congo. Betrokkenen wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63). Het onderzoek geschiedt concreet aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat de wens tot registratie van een huwelijk betreft, wijst de Raad erop dat deze wens de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoning en relatie met haar vermeende echtgenote geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in dispropportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven. De verzoekende partij wist of diende te weten dat haar gezinsleven in België met haar partner vanaf het begin precair was, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad merkt ook op dat het inherent is aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partners de verankering in het land van herkomst of het land waar zij legaal verblijf verliest. Verder toont de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders, zo er sprake zou zijn van een gezinsleven. Zij toont met de loutere stelling dat haar partner legaal in België verblijft en werkt en met de loutere bewering dat zij zich eerder in een moeilijke situatie zouden bevinden indien zij verplicht worden tot het zich samen vestigen in Congo, niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar vermeende echtgenote

beletten om met haar in het land van herkomst te verblijven en zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar vermeende echtgenote kan samenleven.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of – indien haar vermeende echtgenote verkiest in België te verblijven en er aldus sprake is van een tijdelijke scheiding van de partners – dat haar vermeende echtgenote in de onmogelijkheid zou zijn om haar in het land van herkomst of in het land waar zij een lang verblijf geniet, te bezoeken, noch dat zij, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing, geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.2.11. Voor het overige stelt de verzoekende partij nog dat de realiteit van haar gezins- en privéleven in België niet betwistbaar is en dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de elementen eigen aan haar zaak, met name haar familieleven in België met haar ouders, broers en zussen, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen en dat het respect voor haar sociale, affectieve en familiale relaties, die zij sinds vijf jaar aangeknoopt heeft in België, gedekt wordt door de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk het voorgehouden gezinsleven met haar ouders, broers en zus(sen) in overweging heeft genomen, doch hierover heeft geoordeeld:

“Betrokkene verklaarde dat zijn moeder, vijf broers en een zus in Ninove wonen. Het feit dat deze familieleden in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn familie.”

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

De verzoekende partij stelt ook in haar verzoekschrift niet dat er sprake is van een afhankelijkheidsband ten aanzien van ouders, broers en zus(sen), nog minder verduidelijkt zij deze.

Er is bijgevolg geen sprake van een onder artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven met haar ouders, broers en zus(sen).

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar ouders, broers en zus(sen), toont zij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over bepaalde elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Nu geen beschermingswaardig gezinsleven in België wordt aangetoond, diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing alsnog overgegaan tot een belangenafweging en heeft geoordeeld:

“Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familie door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Congo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij deze motieven op het eerste gezicht niet.

3.2.12. Waar de verzoekende partij nog meent dat met haar privéleven geen rekening werd gehouden, kan zij niet gevolgd worden nu de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft overwogen:

“Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Betrokkene kreeg immers op 12.02.2020 een eerste bevel om België te verlaten en heeft hieraan geen gevolg gegeven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 5 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 24 jaar heeft gewoond. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Waar de verzoekende partij voorgaande motieven, dat zij in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, lijkt te betwisten waar zij stelt dat zij gedurende talrijke jaren vriendschappelijke en familiale banden heeft opgebouwd en bestendig in niet-precair verblijf, gelet op haar regelmatig verblijf als verzoeker om internationale bescherming, gaat zij eraan voorbij dat de periode waarin zij gerechtigd was om in België te verblijven in afwachting van het onderzoek van haar aanvraag om internationale bescherming, met name van 25 maart 2019 tot 16 januari 2020, een legaal, doch wel degelijk precair verblijf betreft en dat zij zich reeds vanaf 16 januari 2020, bij het verwerpen van het beroep door de Raad, wel degelijk in onwettige verblijf bevond, zoals aan de verzoekende partij kenbaar gemaakt met de beslissing van 12 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

De Raad wijst op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven, dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf, aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Door louter te stellen dat zij reeds gedurende vijf jaar in België verblijft, er een privéleven op nahoudt daar zij gedurende deze talrijke jaren vriendschappelijke en familiale banden heeft opgebouwd en geen gerechtelijke voorgaanden heeft en dat haar privéleven in België niet betwistbaar is, maakt zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij pogingen heeft ondernomen om te integreren in de Belgische samenleving tot op het punt dat zij vandaag duurzaam verankerd is, doch legt hiervan geen enkel bewijs voor. De verwerende partij heeft dan ook terecht vastgesteld *“voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen”*.

Daarnaast blijkt uit het betoog van de verzoekende partij evenmin dat er hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. De verwerende partij heeft dan ook terecht overwogen *“De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 24 jaar heeft gewoond”*.

3.2.13. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing en op wat voorafgaat kan de verzoekende partij op het eerste gezicht niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij zich beperkt tot het vermelden

van de belangen van de staat zonder alle pertinente elementen die haar familielevens karakteriseren te evalueren, dat zij nagelaten heeft op concrete wijze de belangen tegen elkaar af te wegen, dat niet blijkt dat de bestreden beslissing een correct evenwicht vormt tussen haar individuele belangen en de belangen van de maatschappij, dat de beperking van haar privéleven aldus totaal disproportioneel is, dat de verwerende partij *in casu* niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak in functie van de elementen waarvan zij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat de realiteit van haar gezins- en privéleven in België niet betwistbaar is en dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de elementen eigen aan haar zaak, met name haar familielevens in België met haar echtgenote, haar ouders, broers en zussen, haar vrienden en kennissen, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen en dat het respect voor haar sociale, affectieve en familiale relaties die zij sinds vijf jaar aangeknoopt heeft in België, gedekt wordt door de bescherming, geboden door artikel 8 van het EVRM.

Waar zij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing geen reëel onderzoek weerspiegelen van de aanvraag waarbij een beoordeling wordt gemaakt van het geheel van de voorliggende elementen, en, meer in het bijzonder, van de gevolgen van haar vrees in geval van terugkeer naar haar land, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een aanvraag en de verzoekende partij verder niet verduidelijkt welke 'vrees' zij heeft in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en wat voorafgaat, dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gekende en voorliggende elementen, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke elementen geen rekening werd gehouden, alsook dat een onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid tot tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij naar Congo.

3.2.14. Met haar betoog toont de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Voorts maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.15. De verzoekende partij betoogt voorts dat er een miskennis van het hoorrecht is en de rechten van verdediging geschonden zijn, dat zij tijdens haar arrestatie op 12 juni 2024 gehoord werd in het Frans door de politie en dat haar vragen gesteld werden met betrekking tot haar verblijf, dat het Frans een vreemde taal voor haar betreft waarbij zij moeilijkheden heeft op het vlak van begrip en het zich uitdrukken, dat zij niet werd bijgestaan door een tolk Lingala tijdens dit gehoor, dat de administratie gehouden was om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing haar te horen in een taal die zij begrijpt teneinde haar toe te laten haar opmerkingen te maken. Zij herhaalt dat zij gehoord moet worden in een taal die zij begrijpt of dient bijgestaan te worden door een tolk, dit met als doel de draagwijdte van de vragen die gesteld worden te begrijpen en te kunnen antwoorden met kennis van zaken gelet op het feit dat zij dient ingelicht te zijn over de intentie van de administratie om haar een beslissing tot verwijdering af te leveren, dat zij nooit welk formulier dan ook heeft ingevuld en dat zij enkel ondervraagd werd over haar illegaal werk, dat haar enkel gevraagd werd of zij ziek is of familie heeft in België. Zij meent dat indien de verwerende partij het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht had gerespecteerd, zij op de hoogte zou zijn geweest van haar privé- en familielevens en dat indien zij de mogelijkheid had gehad om zich uit te drukken in een taal die zij begrijpt, zij melding had gemaakt van haar gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.2.16. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij volgens het “*Administratief rapport: illegaal verblijf*” van 12 juni 2024 gehoord werd door inspecteur G.K. en volgens het “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” op 12 juni 2024 nogmaals werd gehoord door dezelfde persoon, G.K.

De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat zij nooit welk formulier dan ook heeft ingevuld en dat zij enkel ondervraagd werd over haar illegaal werk, dat haar enkel gevraagd werd of zij ziek is of familie heeft in België. Evenmin kan zij gevolgd worden in zoverre zij zou wensen te betogen dat zij niet ingelicht werd over de intentie van de administratie om haar een beslissing tot verwijdering af te leveren. Immers blijkt geenszins dat er sprake was van illegaal werk, nog minder dat zij hieromtrent gehoord werd. Voorts blijkt dat zij het “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” samen met inspecteur G.K. heeft ingevuld en ondertekend, dat hierin vermeld wordt dat de verzoekende partij werd geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen, alsook dat onder andere gevraagd werd naar de duurtijd en het waarom van haar verblijf in België, of zij in België of een ander Europees land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, om welke reden zij niet terug kan keren naar het herkomstland, of zij een ziekte heeft die een terugkeer belemmert, of zij een partner en/of kinderen heeft in België en of zij familie heeft in België en het herkomstland.

De verzoekende partij betoogt dat indien de verwerende partij het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht had gerespecteerd, zij op de hoogte zou zijn geweest van haar privé- en familielevens, dat, indien zij de mogelijkheid had gehad om zich uit te drukken in een taal die zij begrijpt, zij melding had gemaakt van haar gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM, maar voert geen concrete elementen aan betreffende haar privé- en familielevens die zij nog had willen naar voren brengen en waarmee de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nog geen rekening heeft kunnen houden. In zoverre zij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezins-, familie- en/of privéleven aannemelijk maakt, zodat zij niet aantoonde dat bepaalde elementen ten onrechte niet in rekening werden genomen of dat hieromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd. Bovendien heeft zij ook geen elementen aangereikt die een ander licht konden werpen op de belangafweging inzake haar gezins-, familie- en/of privéleven uitgevoerd door de verwerende partij.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben.

Waar verzoeker nog betoogt dat het Frans voor haar een vreemde taal is waarbij zij moeilijkheden heeft op het vlak van begrip en het zich uitdrukken, dat zij niet werd bijgestaan door een tolk Lingala tijdens dit gehoor, dat de administratie gehouden was om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing haar te horen in een taal die zij begrijpt teneinde haar toe te laten haar opmerkingen te maken, wijst de Raad erop dat uit het “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 12 juni 2024 blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft afgelegd in het Frans, alsook dat uit de door haar gegeven antwoorden blijkt dat ze betrekking hadden op de haar gestelde vragen, zodat er op het eerste zicht geen enkele indicatie is dat de verzoekende partij de vragen niet goed begreep of zij zich niet goed kon uitdrukken.

3.2.17. Een schending van het hoorrecht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.18. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER